

var et Punkt, hvor der kunde indrømmes Kasserne en vis Frihed, saaledes, at den Myndighed, der meddeler Anerkjendelsen, vil kunne meddele denne, naar den skjønner, at en Kasse, der sætter Aldersgrænsen høiere, ved sin hele Ordning frembyder tilstrækkelige Garantier.

Som Følge af det Anførte foreslaar Udvalget følgende Ændring til Lovforslagets § 4: 2det Stykke, 2det Punktum affattes saaledes:

„Den Aldersgrænse, indtil hvilken Optagelse kan ske, bliver i den enkelte Kasses Vedtægter at sætte til mellem 45 og 55 Aar; dog kan det tillades en Kasse at sætte Aldersgrænsen høiere, naar dens hele Ordning skjønnes at frembyde tilstrækkelige Garantier“.

Bed

§ 5

har Udvalget foretrukket Afgjørelse af de paagjældende Tvivlsspørgsmaal ved et Udvalg sammenlagt paa den Maade, som det for nogle af disse Spørgsmaals Vedkommende er foreslaaet af Kommissionen. Den Uensartethed i Afgjørelserne, der i Bemærkningerne til Regeringsforslaget befrægtes som Følge af en saadan Ordning, undgaas formentlig ved at fastsætte, at Afgjørelsen kan indaendes for Indenrigsministeren, hvorved ogjaa Sygefaskesinspektøren vil faae Leilighed til at erklære sig om Forholdene. Med Hensyn til Udvalgets Sammensætning maa det tages i Betragtning, at ikke alle Sygefasker have en fast Løge. Disse Kasser maa da antage en Løge til dette Hvert i hvert Tilfælde og afholde den dermed forbundne Udgift.

I Henhold hertil foreslaar Udvalget, at der i Stedet for Slutningen af § 5 efter Ordet „Tvivlstilfælde“ sættes: „af et Udvalg i den Kommune, hvor Sygefasken hører hjemme. Dette Udvalg bestaar af et af vedkommende Kommunalbestyrelse udnævnt Medlem samt Formanden og Løgen i den paagjældende Kasse. Har Kassen ingen fast Løge, antager den en Løge til at tiltræde Udvalget. Dettets Kjendelse kan indaendes for Indenrigsministeren.“

Forslagets

§ 6

indeholder den allerede ovenfor berørte Bestemmelse om en Afgang til at indtræde i en anerkjendt Sygefasker udenfor de sædvanlige Betingelser, naar Begjæringen er grundet paa, at Medlemsretten i en anden Sygefasker er bortfaldet ved Frakthning fra det Sted eller Udtrædelse af det Jag, den Kreds af Personer eller den Forretning, som Kassen ifølge sine Ved-

tægter omfatter, eller derpaa, at den Sygefasker, af hvilken han var Medlem, mister Anerkjendelsen. Lovforslaget begunstiger Udgangen for disse Personer til at indtræde i en anden anerkjendt Kasse, hvis Regler om de personlige Betingelser de iøvrigt fyldestgjøre, ved 1) at fritage dem for Indstud, 2) ved at bestemme, at deres Medlemsbidrag ikke kan overstige det i den nye Kasse fastsatte Bidrag for den Aldersklasse, hvorefter hans Bidrag beregnes i den tidligere Klasse, 3) ved at hjemle ham Afgang, uagtet han har overskredet den i den nye Kasses Vedtægter fastsatte Aldersgrænse for Afdgangen, 4) ved at hjemle ham Afgang, uagtet hans Helbredstilstand er en saadan, der ellers vilde udelukke ham, samt endelig 5) ved at udelukke Anvendelse af § 14 (om Forløbet af en vis Frist efter Optagelsen, for Hjælp af Kassen kan kræves) paa de i Henhold til denne Bestemmelse indtrædte Personer. Betingelse for at opnaae disse forskjellige Begunstigelser i Henseende til Indtrædelsen er det, at Vedkommende inden to Maaneders Forløb fra den Omstændigheds Indtræden, som begrunder hans Ret efter Paragrafen, fremsætter sin Begjæring om Optagelse.

Som ovenfor bemærket har denne Bestemmelse i Lovforslaget mødt en Del Modstand fra Sygefaskernes Side. Udvalget erkjender, at Bestemmelsen begunstiger Indtrædelsen i nye Kasser mere, end det skjønnes nødvendigt, og paa en Maade, der kan udsætte Kasser — især maaske i Hovedstaden — for flere, ikke ringe Forer. Vi have derfor troet væsentlig at burde lempe Paragrafens Indhold og delvis at søge Formaalet naaet ad andre Veie. Det er for det Første fundet ufornuddent at fritage den Paagjældende for at betale det i Kassens Vedtægter bestemte, som oftest ikke meget betydelige Indtrædelsesindstud. Dernæst har man heller ikke kunnet finde det nødvendigt at begunstige den Paagjældende med Hensyn til Beregningen af Medlemsbidraget. Forslagets Regel vilde føre til, at de Kasser, der fritage en høj Aldersklasse af deres Medlemmer for Bidrag, vilde blive nødt til at optage saadanne gamle Medlemmer fra andre Kasser uden nogensinde at have faaet eller faae et eneste Bidrag af dem. En saadan Solidaritet mellem Kasserne kunde der maaske Intet være at indvende imod, naar Forholdene ere af den Bestaffenhed, at der virkelig, og ikke blot af Navn, vil blive Gjensidighed mellem Kasserne. Naar dette er saa, tør man imidlertid haabe paa frivillig Sammenlutning. I andre Tilfælde derimod kan det ikke negtes, at Paatvingelsen af saadanne